

Elment, végleg

Még megérte az ifjabb
unoka esküvőjét.

S két nap múlva, hogy utolszor
vitték hazafelé,
nem hunyta le szemét, mint máskor,
még elgyönyörködött a fényben fürdő
nyárdéli kerteken, mezőkön,
mutatta, hol ágazik el
a Tolnába vivő út.

A rátört rosszullet előtt
még borotválkozott.
A mentőkocsiban,
a klinikai vizsgálat alatt is
tudta, mi történik vele.
Lányától így búcsúzkodott:
Én,
már nem jutok ki innen.

S ki hatvan évig volt
a szenvedők istápjá, kénok
türelmes ütközője,
a végső órákban saját
irtózatát nem tudta visszafogni.
A rácsos ágyat tépve ordította:
- Gyalázat! Inkább öljenek meg!

Elment végleg, de itt maradt
tárgyai közt még egyre látom,
ahogy elnézést kérve, biztos
támpontokat keresve vonszolódik,
görbén, maradozó, majd gyorsuló
léptekkel, mindig ugyanúgy,
csipetnyi öniróniás
derűvel, amiért
az összeroskadás előtt,
az ajtó kilincsét megint
sikerült jól elkapnia.

Kérdés – felelet

*Kihűlhet-e a szerelem
bizalmunk egymásra huzott
takarója alatt,
vagy mit a két test
közös lüktetése
kilobbant s visszakap,
idegeink érében
zsibongva mindig megmarad?*

*Jussak akárhová, agyamból
hulljon ki bár a legszebb
emlékek szirma, bármi
romlás alatt se szégyellje magát
a hozzád mozdulás
epedő tiszta kínja,
az el nem oltható
örökös szomjuság.*

Háborús dokumentumok

*Milyen könnyen becsapható a szem!
Az utólag kiszínezett
filmek jelenidejűvé
varázsolják a fekete-fehérbe
dermesztett régi képeket.
Csapatok vonulása, magabízó
fiatal arcok, és
a torpanó, a folyton visszahulló
remény, az örökös
kín, vér, szorongás, megaláztatás.
Akár az esti hírekből, körém
zúdul a bombaverte London.
Tűzoltók, rendőrök, romok
közt tiblálva itt is, ott is
Winston kiütköző konok feje...*

*Galland őrnagy (még mindig él?!)
nyilatkozik,
dicséri fennen Mölders barátját.
Kérdik az angol vadászpilótákat:
– Nagyon gyűlölték őket?
– Nem. Dühöseek voltunk.*

*(Kár, hogy nem érem meg: a mai
tizenkét évesek, kétezerharminckilencben
milyen lapokat húznak majd ki
a most megélt idő
kavargó kártyapaklijából...)*

*S végül az ardenneki harcok.
Hallom a híreket
a front mögötti, eldugott,
utolsó, még beszélő
buzsáki rádióból.*

*Aztán a győzelem!
Hová lett
a küzdelem tisztító szenvedése?
A fogyhatatlannak ígért
szabadító lélegzet mámorosa?*

